

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2014. október hó 06. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt I.rendű vádlott és társa ellen indított büntető ügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2014. évi április hó 02. napján kihirdetett 1.B.821/2012/60. számú ítéletét a fellebbezéssel érintett I. r. vádlottra vonatkozó részét helybenhagyja.

I n d o k o l á s :

Az első fokon eljáró törvényszék I. r. vádlott bűnösségét testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés I. fordulata) állapította meg és ezért őt 3 év 6 hónapi szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, és megállapította, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztés büntetésből annak 2/3 részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést elsősorban felmentés, másodsorban enyhítés érdekében.

Az ügyész a nyilatkozattételre fenntartott 3 napon belül az ítéletet mindkét vádlott vonatkozásában tudomásul vette.

... II. r. vádlott tekintetében a törvényszék ítélete 2014. április hó 4. napján jogerőre emelkedett, így a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a Be. 349. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel érintett I. r. vádlott vonatkozásában bírálta felül a Be. 361. § (1) bekezdés szerinti nyilvános ülésen. A fellebbviteli főügyészség átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását indítványozta a fellebbezéssel érintett vádlott vonatkozásában.

A nyilvános ülésen a védő fellebbezésének irányát fenntartotta elsőként az ítélet hatályon kívül helyezését kérte és bizonyítékok hiányában a fellebbezéssel érintett vádlott felmentését. Álláspontja szerint nem nyert bizonyítást, hogy I. r. vádlott a terhére rótt

cselekményt elkövette. Ezt igazolja, hogy a lefoglalt bűnjelen a késen vérszennyeződés nem volt kimutatható, nem került lefoglalásra a sértett II. r. vádlottnak olyan ruhadarabja, amelyen vérszennyeződés feltalálható lett volna, végül - mint arról az első fokú tárgyaláson is meggyőződhetek - a sértett mindkét karján számos önmaga által okozott korábbi sérülés látható, így a fellebbezéssel érintett vádlottal szembeni haragos viszony folytán nem zárható ki, hogy a sértett önmagának okozta sérülést.

A fellebbviteli főügyészség nyilvános ülésen jelenlévő képviselője az átiratában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta.

Az ítéletábra a törvényszék ítéletének felülbírálati során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával eljárva ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A szükséges és egyben lehetséges bizonyítást felvette, az ellentétes bizonyítékokat körültekintéssel értékelte és mérlegelési jogkörében eljárva állapított meg tényállást, amely megalapozott, mentes a Be. 352. § (1) bekezdésében felsorolt hiányosságoktól, így az ítéletábra felülbírálati során irányadónak tekintette. A tényállás csupán a fellebbezéssel érintett vádlott személyi körülményei körében pontosítandó. A törvényszék e körben ítéletében (3. oldal 1. bekezdés) azt rögzítette, hogy „8 gyermeke van, akik döntően felnőttek”. A nyilvános ülésen e körben tett nyilatkozata alapján a tényállás annyiban pontosítandó, hogy 4 gyermeke már nagykorú és önállóak, őket özvegyen nevelte fel, míg további 4 kiskorú gyermeke van, azonban nem az ő eltartásában élnek.

Az elsőfokú bíróság eljárása során körültekintéssel vizsgálta a vádlott védekezését, amely arra irányult, hogy késsel nem szúrta meg ... II. r. vádlottat, a sérülést a II. r. vádlott önmagának okozta. A másodfokú bíróság előtt a fentiekkel érvelt a védő is a fellebbezéssel érintett vádlott felmentését célozva.

Az elsőfokú bíróság vizsgálta annak lehetőségét, hogy II. r. vádlott okozhatta-e önmagának a sérülését. E körben nyomattékkal értékelte az igazságügyi orvosszakértő álláspontját és akként foglalt állást, hogy „nagy fokban valószínűsíthető, hogy II. r. vádlott sérülését I. r. vádlott okozta” (ítélet 13. oldal 2. bekezdés). A vérnyom hiányával kapcsolatban az elsőfokú bíróság ugyancsak részletesen kifejtette álláspontját, és utalt arra is, amennyiben I. r. vádlott nem vette elő - az általa is elismerten magánál hordott - kést miért kellett élettársa édesanyjához küldeni azt a cselekmény elkövetése után. Összességében a törvényszék az eltérő bizonyítékokat megfelelően, logikai hibát nem vétve értékelte, mely megalapozott tényállás megállapítását eredményezte. Indokolási kötelezettségének is eleget téve számot adott arról, hogy mely vallomásokot fogadott el, és melyek nem szolgálhattak a tényállás alapjául. Részletesen foglalkozott a jogos védelem kérdéskörével is az ítélet 14. oldal 5. bekezdésében és helytállóan állapította meg, hogy a kölcsönös bántalmazásra tekintettel jogos védelmi helyzet megállapítása szóba sem kerülhetett. A vádlott és védőjének felmentést célzó jogorvoslata az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadja, amely a megalapozott tényállásra tekintettel a Be. 351. § (1) bekezdésére figyelemmel a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett, és nem volt olyan ok sem, amely az ítélet hatályon kívül helyezését tette volna szükségessé.

A törvényszék okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és helyes cselekményének jogi minősítése.

Nem tévedett a törvényszék, amikor a Btk. 2. §-ára figyelemmel a vádlott számára kedvezőbb, az elbíráláskor hatályos anyagi jogszabályokat alkalmazta és ennek indokát adta.

A büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket feltárta és helyesen értékelte, azonban a vádlott javára szolgáló egyetlen enyhítő körülmény mellőzendő, mivel I. r. vádlott 4 kiskorú gyermekének tartásáról nem gondoskodik, ugyanakkor további súlyosító körülmény a garázda jellegű elkövetés, hiszen a vádlottak cselekménye a reggeli órákban a település központjában viszonylag forgalmas helyen az utcán történt.

Az ítélet tábla a másodlagosan enyhítésre irányuló jogorvoslatot sem találta alaposnak. A kriminológiai visszaeső vádlottal szemben enyhítő körülmény nem volt megállapítható az elsőfokú bíróság által a középmérték alatt kiszabott 3 év 6 hónapi szabadságvesztés büntetés eltúlzottnak nem tekinthető figyelemmel az ítélet belső arányára is.

A másodfokú bíróság úgy találta, hogy a generális és speciális prevenciós célok hatályosulása érdekében a törvényszék által alkalmazott joghátrány szükséges, de egyben elégséges a büntetési célok elérése érdekében.

Csupán megjegyzi az ítélet tábla, hogy a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés pontatlanul került rögzítésre, mivel a vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontja a büntetés 2/3 részének kitöltését követő nap.

Az ítélet tábla a fentiek alapján a törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel érintett vádlott vonatkozásában helybenhagyta.

Debrecen, 2014. október 6.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, előadó, Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja.

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 1.B.821/2012/60. számú ítélete a másodfokú bíróság jelen végzésével 2014. október 6. napján jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2014. október 6.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke